

Řešením je odvaha

Pozdrav:

Milí přátelé, vítám Vás u poslechu těchto bohoslužeb slovy apoštolskými:

„Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen“

Introit: (Žalm 51, 12-14)

12 Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.

13 Jen mě neodvrhuj od své tváře, ducha svého svatého mi neber!

14 Dej, ať se zas veselím z tvé spásy, podepři mě duchem oddanosti.

Modlitba:

Pane, věčný a všemohoucí Bože, ty, který všechno víš a všechno můžeš. My lidé chceme být jako ty, ale nejde nám to, nezvládáme to. Noříme se do prachu, z kterého jsme povstali. Naše vědění stačí tak leda na to, abychom tvé stvoření ničili. Proto tě prosíme, dej nám pravdu svého slova a jasnost svého Ducha, abychom důvěřovali jen Tobě, abychom se jen tebou ve svých životech nechali vést. Děkujeme Ti, že ve všem strachu a ve všech pochybnostech smíme důvěřovat Tobě a věřit ve tvé království. Dej nám pro život své dobré slovo, odvahu i důvěru. Skrze našeho Pána Ježíše Krista prosíme. Amen.

Píseň: EZ 672 - Dej nám moudrost, odvahu (dodatek)

1. Dej nám moudrost, odvahu, pro dny obav pro dny strastí, s tebou jít i přes propasti, dej nám moudrost, odvahu.

2. Dej nám moudrost, odvahu pro pravdu se všeho zřící, pamatovat na trpící, dej nám moudrost, odvahu.

3. Dej nám moudrost, odvahu pro čas vezdejšího žití, ať v něm naše láska svítí, dej nám moudrost, odvahu.

4. Dej nám moudrost, odvahu pro ty mnohé kroky malé, Pane, zůstaň s námi stále. Dej nám moudrost, odvahu.

Kázání: (Mt 10, 28)

Slova Písma svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, jsou zapsaná v evangeliu podle Matouše v 10 kap., ve 28 verši. Tam čteme:

28 A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle.

Milí bratři, milé sestry,

svět se točí a čas jde dál. To co už neumíme je učit se co **je strach**. Strach je prvotním motorem lidského jednání. Lidé jsou kořisti strachu. Ptáme se: Jak to, že se ho máme učit? Vždyť je kolem nás tolik strachu a už malým dětem maminka šeptá, když je zvedá k sobě: „*Neboj se dítě moje!*“

Ano, bojíme se pozemských věcí, bojíme se lidí samotných, bojíme se také bolesti a nemoci. A v tom všem si všelijakým způsobem můžeme společně, dodávat odvahy. Koukáme na filmy o super schopných hrdinech a vyprávíme si horory tak, abychom ze **strachu udělali zábavu** a vlastně se přestali bát. Pokud se něčeho bojíme, tak **pozemského pekla v nemoci, chudobě, katastrofách či válce**. Mnohým z nás se dnes může zdát, že takové peklo nastalo. To nás děsí a strach nás ovláda.

Proto často usilujeme o získání **pozemského nebe**, všechno diplomaticky řešíme, vynakládáme velké finanční prostředky a stále se rozvíjíme. **Živíme v sobě naději**, že když jsme vynalezli žárovku, létání, penicilín, vynalezeme i ten zbytek.

Žijeme tedy ve světě, ve kterém jsme se přestali bát, protože všechno umíme řešit a něco i vyřešit... Všechno se slilo do jednoho, jako v písničce od zpěvačky Radúzy: *Nebe, peklo, ráj – s náma duše hraj!*

Zároveň alespoň někteří cítíme, že je špatné, když se **svět přestává bát**. Člověk je ten, který dělá zlo, prosazuje svévoli a mění odvěké zákony. Jistě víme, že důležitá je bázeň před Hospodinem, Stvořitelem, Zachovavatelem i Soudcem.

Neboj se!

Prevence proti strachu má své místo. Rodiče to dělají správně, když k sobě vinou děti a tiší jejich strach. Šeptají nám slova, jsem tu s tebou, jsem tu pro tebe. Děti to moc potřebují.

Měli bychom se učit nebát se lidí. Ale jak? Přirozený děs ze sebe vygumuje jen mutant, android; tedy nějaká stvůra. Přirozenou hrůzu není dobře gumovat. Ale jak ji potlačit? Jak potlačit naše strachy?

Řešením je odvaha. Odvaze se učí ten, kdo se bojí více Boha, než lidí a všeho stvořeného.

Míváme to všechno zmatené dohromady. Když čteme: *A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle.*

My lidé nemyslíme nejdříve na strach před Bohem. My myslíme především na strach z lidí a pak na strach před peklem a ďáblem. Většinou se traduje, že vládce pekel je Lucifer, tedy se ucedníci nemají podle Kristových slov bát lidí, ale ďábla.

Ale tak to není. Peklo je Božím zařízením a nikdy v něm nedostal ani špetku vlády ten zlý. Naopak, je to zařízení, ve kterém i on sám skončí, jako potrestaný. A kdo tam skončí s ním, ztratí duši i tělo. Že nám nahání hrůzu a skáče nám husí kůže, to je přirozené. Ale není přirozené, když ho začneme ze strachu poslouchat. Jestli něco má kázání dnes budovat, tak má zvedat lidem hlavu, rovnat páteř, těšit a stírat slzy, a dodávat sílu.

Neboj se! Strach ze všeho stvořeného, viditelného i neviditelného, to není náš úděl.

Dnešní kázání nás nemá dovést k pokání strachem ze zlého, strachem z následků a bolesti. Takové pokání totiž nikoho nedovede ke spáse! To je jen psychologický make up. A když s ním setrváváme v nečinnosti, ničím Bohu nesloužíme, jen se přeléváme zleva doprava.

Jednou evangelíci, podruhé katolíci, ale stále zavření ve svých hloupých válkách a sebestarání, bez vlivu na svět, bez dotyku s bolestí lidí, bez Boha, a tedy bez možnosti svědčit a Boží lásce a naději. Jediným strachem nám stejně **zůstane strach o chleba a zdraví.** Proto nám zní dnes a znova: **Neboj se!** Neboj se riskovat, sloužit, nést neunesitelné, nést to všechno dohromady a najednou.

Neboj se, i když je z čeho se bát!

Na jedné straně je bázeň z Hospodina, na druhé straně strach ze stvoření! Už Izajáš to učil starý lid Izraele: *„Neříkejte zrada všemu, čemu říká zrada tento lid, a čeho se bojí, toho vy se nebojte a nestrachujte. Dosvědčujte svatost Hospodina zástupů! Jeho se bojte a strachujte.“* (Izajášovo proroctví 8, 12-13)

Můžeme i my, i dnes trochu upravit naše vlastní **představy o Bohu.** Máme takové humanistické chápání Pána Boha, který neumí dělat nic nepříjemného. Neposlouchá se nám to příjemně: Bůh všemohoucí je tím, kdo dokáže zahubit, ale umí i spasit, říká ve svém dopise Jakub: *„Jeden je zákonodárce i soudce; on může zachránit i zahubit.“* (Jakubova epištola 4, 12)

Pak nás obchází přímo hrůza, ale obchází nás na správném místě. Protože pak dostává smysl také **pokání.** Když jsme zhřešili především vůči Bohu a pak vůči lidem, pak se dostáváme před skutečného soudce a víme, že: Je hrozné upadnout do ruky živého Boha.

Dnešní kázání nás má dovést ke skutečné úlevě, protože nás přivede před Boha, kterého nezajímá, zda jsme evangelíci či katolíci, jestli jsme dlouho v církvi nebo od předčerejška. Zajímá jej náš vztah k právu a spravedlnosti. Zajímá jej, zda jsme se nehrbili před lidmi a před stvořením, zda jsme neolizovali kvůli chlebu a vodě paty lidem. **Toto pokání nás učí plakat nad svou ztraceností,** nad tím, že jsme Boha neposlouchali. Nad tím, jak vypadá dnešní svět, nad tím, jaký podíl na tom neseme my. Z tohoto pokání odcházíme posílněni, znovu vzpřímení, máme novou inspiraci, novou chuť se starat o okolí a **věnovat se lidem.** A máme před sebou novou budoucnost: Díky tomu, že víme, jak je to s peklem, smíme se také těšit na nové nebe a novou zemi. Je to horizont, který jsme ještě nezahlédli, ale víme, že existuje; věčnost, která teprve bude stvořena.

Dnešek může být dnem, který **léčí lidské strachy,** a že ten, kdo určuje pravidla a měří výsledky, ten kdo odměňuje a trestá **je sám Bůh.** Nenechme se strachem ovládat, ale důvěřujme v Pána.

Amen.

Píseň: 636 (Z tvé ruky, Pane můj)

1. Z Tvé ruky, Pane můj, co dáváš, chci vzít. Ty líp než-li já víš, co mi prospívá, co přebývá a schází.
Z Tvé ruky, Pane můj, co dáváš chci vzít. Ty líp než já víš, co vede k Tobě blíž. Haleluja.

2. Stůj při mně, když se zdá, že krátí se den. Ty líp než-li já víš, kdy se rozednívá, kdy začít má tvé ráno.
Stůj při mně, když se zdá, že krátí se den. A půjdu-li tmou, Ty uchop ruku mou. Haleluja.

Přímluvná modlitba:

Pane, ty víš, jak snadno podléháme strachu. Strachu o sebe, strachu z bolesti, strachu ze ztráty někoho blízkého, strachu ze ztráty víry, strachu, že nás náš vlastní strach zavalí a přemůže. Možná, že máme málo důvěry. Pane, odpusť nám a přijmi nás i s naší slabostí. Posiluj nás svým Slovem. Zbav nás strachu a naplň naše srdce uctivou bázňí před Tebou. Ať se dokážeme cele spolehnout na zaslíbení tvého Syna: „*Jsem s vámi až do skonání světa*“. Amen.

A společně voláme...

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Posláni: (Zjevení Janovo 2, 10)

Nebojte se toho, co máte vytrpět. Buďte věrní až na smrt, a dám vám vítězný věnec života.

Požehnání: (Nu 6,24-26)

*Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.*

Píseň: 578 (Hospodine, pomiluj ny)